

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MIȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RADULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Eugen Petit.—*Abuzul de drepturi.*

Jurisprudența Română.—*Inalta Curte de Casație și Justiție, s. III.*—Funcționar public.—Demisiune.—Nerezolvare în termen de 15 zile.—Contencios administrativ.—Autoritate publică.—Act administrativ.—Salariu.—Statutul funcționarilor.

(St. Banciu cu Minist. de Finanțe).

Curtea de Apel din Galați, s. I.—Autorizație maritală.—

Femea măritată.—Autorizație expresă.—Autorizație tacită.

Procură generală.—Confirmare.

(Marin Rusu cu Sava S. Neagu).

Tribunalul Putna, s. I.—Autorizație maritală.—Act de instrăinare.—Nulitate.—Acoperire prin confirmare.

(Marin Rusu cu S. Neagu).

Jud. oc. Herța (Dorohoiu).—Contestație.

Jurisprudență străină.

ABUZUL DE DREPTURI

Drepturile pe cari legile unei țări le garantează cetățenilor, privity *individual* nu au nici o limită. Acest adevăr s-ar potrivi perfect situației juridice a lui Robinson Crusoe, singur pe insula lui izolată de restul lumii. Cum însă oamenii trăiesc unii împreună cu alții, și exercitarea fără limită a drepturilor unora poate jigni drepturile altora, pentru că legea garantează drepturile tuturor și privind deci aceste drepturi din punctul de vedere *social*, urmează că ele trebuiesc limitate, să aibă deci o finalitate. Frontiera peste care nu putem trece atunci când exercităm drepturile noastre, este acolo unde întâlnim sau intrăm în conflict cu drepturile altora.

La fiecare *drept* al nostru, cu alte cuvinte, corespunde și *obligația* de a nu prejudicia prin exercițiul lui drepturile altora. Dacă totuși exercitând un drept al nostru, mergem atât de departe încât jignim interesele altora, comitem ceia ce se numește un *abuz de drept*, pentru care datorim reparație.

Teoria aceasta a abuzului de drept, pe care unii o contestă, a existat încă din timpurile dreptului roman. În jurisprudența modernă o găsim la fiecare pas și doctrina caută să o degajeze.

D. Louis Jossierand, eminentul profesor de drept civil de la Facultatea din Lyon, a cărui decan este, studiind în ultimul său volum apărut la Dalloz

(1927) spiritul drepturilor din punctul de vedere al relativității lor, a ajuns să construiască în întregime teoria numită a *abuzului de drepturi*.

Ca și în precedentele sale lucrări, *De la responsabilité du fait des choses inanimées, Traité des voies d'exécution, Les successions entre époux, Les transports*, cari i-au atras celebritatea de care se bucură în lumea juridică, d. Jossierand expune cele mai delicate probleme de drept, într'o formă atât de limpede încât le face accesibile chiar spiritelor celor mai puțin încercate în materia dreptului. Un alt avantaj necontestat al lucrărilor d-sale, este pe lângă faptul că sunt la îndemâna tuturor, că ele au o utilitate practică necontestabilă pentru magistrați și avocați, dând soluții concrete tuturor problemelor de drept cari sunt în mod frecvent la ordinea zilei.

În prima parte a lucrării care ne preocupă, autorul pune la punct, sintetizând întreaga jurisprudență a acestei materii, asupra cărei aruncă și o privire în dreptul modern comparat, după care degajează doctrina ei generală.

Explicând versul clasic a lui Voltaire:

„*Un droit porté trop loin devient une injustice*“, autorul încheie introducerea notând că „după cum există un *spirit al legilor* și în mod mai general, un *spirit al dreptului* înțeles obiectiv și în totalitatea lui, tot astfel trebuie să se admită și existența unui *spirit al drepturilor*, inerent oricărei prerogative „subiective; privit în mod izolat și că, după cum legea nu ar putea fi aplicată în contra spiritului „său, după cum un fluviu nu și-ar putea modifica „cursul natural al apelor sale, drepturile noastre „nu se pot realiza în contra și în disprețul misiunii „lor sociale, la dreapta și la stânga: se conține că „scopul poate justifica mijloacele, cel puțin atunci „când acestea sunt legitime în ele însăși; dar nu „s-ar putea tolera ca unele mijloace, contra cărora „în mod intrinsec nu se poate spune nimic, să poată „justifica orice scop, chiar odios și de neconceput.

„Totmai în contra unei astfel de eventualități se „ridică teza *abuzurilor de drepturi*, care are drept „ambție și rațiune de a fi, de a asigura triumful „spiritului drepturilor, și, prin aceasta, să facă să „domnească justiția, nu numai în textele de lege și „în formulele abstracte, dar, ceea ce constituie un

„ideal mai substanțial, chiar în însăși aplicarea lor „și până în realitatea care viețuiește“.

Ocupându-se de jurisprudența din dreptul francez actual, autorul pune în contract râne pe rând cu conceptul *abuzului* de drept următoarele drepturi: 1) proprietatea și abuzurile acestui drept; 2) siguranțele ca ipoteca și dreptul de retenție; 3) dreptul de a recurge la căile legale ca acțiunea în justiție, execuția provizorie, execuția definitivă, etc.; 4) puterile familiale: puterea părintească, puterea maritală; 5) dreptul de a contracta și abuzurile la care poate da naștere, fie în perioada precontractuală, fie în timpul contractării; abuzurile cu prilejul executării contractelor sau relative la dizoluțiunea lor și în sfârșit cele ce apar în cursul perioadei consecutive dizoluțiunii și 6) libertățile individuale și corporative, precum și abuzurile la cari pot da naștere uzul acestor libertăți.

Un capitol special este consacrat puterilor administrative și statutare, precum și capodoperei create în această privință de consiliul de Stat francez, numită teoria „*du détournement de pouvoir*“; un altul se ocupă în studiu comparat de legislația celor patru țări cari au înscris în codul lor civil, principiul finalității și al relativității drepturilor: Germania, Svițera, Austria și Rusia sovietică.

În sfârșit, partea a doua a lucrării, este consacrată doctrinei generale ce se degajează din examinarea jurisprudenței, autorul reușind — și este partea cea mai originală a lucrării, să așeze problema relativ limitată a *abuzului* în vastul domeniu al teoriei responsabilității.

Toate cazurile de responsabilitate corespund cu trei categorii de acte bine deosebite: a) actul *illegal*, b) actul *nelicit* și c) actul *excesiv*. — „Primul este „necorect prin el însăși, al doilea devine necorect „prin scopul căruia este destinat, iar al treilea nu „produce responsabilitate decât în măsura excesului sau a anormalității pagubei pe care o produce „altuia“.

În acest triptic, în care autorul îmbracă întreaga teorie a responsabilității, el pune să figureze teoria subiectivă a actului *abuziv* la mijloc între teoriile obiective a actului *nelegal* și acele ale actului *excesiv*.

Întreaga lucrare peste care aruncăm această scurtă privire, este o largă amplificare și punere la zi a unei prime ediții apărută în editura Rousseau la 1905 și care a avut un atât de mare succes încât s-a epuizat aproape imediat.

Față cu perfecțiunea la care a ajuns această a doua ediție, cu claritatea expunerii și cu utilitatea practică a problemelor pe cari le analizează și a soluțiilor pe care le dă, trebuie cercetată de toți acei ce se ocupă cu știința dreptului.

Cunoștințele lor juridice se vor îmbogăți, împărțind admirația ce avem pentru venerabilul nostru profesor de drept civil dela Facultatea din Lyon, mărind astfel numărul acelor cari îi sunt recunoscători pentru că deși depărte fiind nu-i pot auzi cursurile strălucite, sunt totuși în măsură de a pătrunde gândul lui de mare jurisconsult prin cărțile pe care le publică.

Eugen Petit

Consilier la Curtea de Apel din Iași

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 1 Iunie 1927

Președenția D-lui Ar. Alexandrescu, consilier

St. Bonciu cu Ministerul de Finanțe

FUNCTIONAR PUBLIC.—DEMISIUNE.—Nerezolvarea ei în termen de 15 zile.—DACĂ CONSTITUE UN REFUZ DIN PARTEA STATULUI.—ART 12 DIN STATUTUL FUNCȚIONARILOR PUBLICI, CONTENCIOS ADMINISTRATIV.—REFUZUL AUTORITĂȚII PUBLICE DE A SĂȘTIFACE CERERILE FUNCȚIONARULUI CU PRIVIRE LA SALARIU.—DACĂ CONSTITUE UN ACT DE AUTORITATE DE COMPETINȚA INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV.—ART 1 DIN LEGEA CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV.—

1. Termenul de 15 zile în care o autoritate trebuie ca în conformitate cu art. 12 din statutul funcționarilor publici să rezolve cererea de dimisiune a funcționarului este prescris în sensul că funcționarul care e obligat a rămâne în serviciu până la primirea demisiunii este în drept să pretindă ca în acest termen să i se rezolve cererea, după trecerea căruia, în caz contrar, dânsul putând părăsi serviciul; iar nu în sensul că autoritatea nerezolvând cererea de demisie în termenul de 15 zile, demisia se consideră ca refuzată și Ministerul nu ar mai putea să o accepte ulterior.

2. Refuzul autorității administrative de a satisface drepturile de salariu ale funcționarilor este un act de autoritate administrativă, în sensul art. 1 din legea contenciosului administrativ, de oarece administrațiunea care îl săvârșește se comportă în atare caz ca autoritate publică iar nu ca persoană de drept privat.

No. 529. — Admis al II-lea motiv din recursul făcut de St. Bonciu contra deciziei Curtei de Apel din Buc, Secția II cu No. 319/926 în proces cu Ministerul de Finanțe.

Curtea deliberând,

Asupra primului motiv de casare privitor la neregularitatea primirii demisiunii recurentului de către minister, din funcțiunea de șef de vamă.

Având în vedere că, Curtea de Apel constată în fapt că primirea demisiunii recurentului de către Ministerul Finanțelor n'a fost provocată de actul retragerii acestei demisiuni ci-a fost întârziată de împrejurări de fapt, arătate pe larg de Curte, datorită cărora cererea de demisiune nu putea fi rezolvată de autoritatea administrativă într'un termen mai scurt.

Că, această constatare de fapt fiind suficient motivată de instanța de fond, scapă de controlul Curții de Casație.

Considerând că, termenul de 15 zile în care autoritatea urmează a rezolva cererea de demisiune a unui funcționar public, este prescris de lege (art. 12 Statutul funcționarilor publici) în acest sens, că funcționarul care e obligat a rămâne în serviciu până la primirea demisiunii, este în drept a pre-

tinde ca în 10 zile să i se rezolve cererea, în caz contrar, după trecerea acestui termen, dânsul putând părăsi serviciul fără a se face pasibil de vre-o sancțiune disciplinară.

Că, dar, aserțiunea recurentului în speță, că autoritatea nerezolvând cererea de demisiune în 15 zile dela primirea petițiunii, demisiunea se consideră ca refuzată și deci Ministerul n'ar mai putea să o accepte ulterior, este lipsită de orice bază legală, astfel că motivul I de casare este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Asupra motivului II, prin care se susține că instanța de fond cu exces de putere și violarea art. 1 din legea contenciosului administrativ a considerat refuzul autorității de a plăti salariul pe un timp determinat, ca un act de gestiune sau de serviciu, iar nu ca un act administrativ de autoritate.

Având în vedere că, prin deciziunea atacată, Curtea de Apel deși recunoaște legitimitatea cererii recurentului de a i se plăti salariul pe un anumit interval de timp (1 Iunie 1925—11 Martie 1926), îi respinge totuși cererea prin care solicită să i se recunoască dreptul la acest salariu, pe motiv că refuzul autorității de a plăti salariul nu constituie un act de autoritate, ci un fapt de serviciu care nu intră în competența instanțelor de contencios administrativ, ci a celor ordinare de drept comun.

Considerând că, refuzul autorității administrative de a satisface drepturile de salariu ale funcționarilor este un act de autoritate administrativă, în sensul art. 1 din legea contenciosului administrativ, deoarece administrațiunea care îl săvârșește se comportă în atare caz ca autoritate publică, iar nu ca persoană de drept privat; prin urmare, cercetarea unui asemenea act este de competența instanțelor de contencios administrativ, iar nu a instanțelor ordinare de drept comun, cum în speță decide Curtea de Apel, violând art. 1 mai sus citat.

Că, dar, al doilea motiv de casare fiind întemeiat, recursul urmează a fi admis pentru acest motiv, și a se casa deciziunea Curții de apel.

În fond,

Având în vedere că Ministerul refuzând a satisface drepturile de salariu ale recurentului pe intervalul dela 1 Iunie 1925 până la 11 Martie 1926, data primirii demisiunii, fără a-și baza acest refuz pe vre-un motiv temeinic, prin aceasta a săvârșit un act ilegal și deci cererea recurentului de a i se plăti salariul pe acest interval este fundată și urmează a fi admisă.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI S. I

Audiența dela 7 Iulie 1927

Președinția D-lui Eugen Bonache, Prim-Președinte

Maria Rusu cu Sava S. Neagu

AUTORIZAȚIUNE MARITALĂ. — FEMEIE MĂRITATĂ. — AVARE PARAFERNALĂ. — INSTRĂINAREA EI. — CONȘIMȚIMĂNTUL SOȚULUI. — CUM POATE FI DAT. — ART. 199 C. CIV.

AUTORIZAȚIUNE MARITALĂ. — DAREA EI ÎN MOD TACIT. — CONCURSUL SOȚULUI LA FACEREA ACTULUI. — DACĂ MAI POATE REZULTA ȘI DIN VRE UN ALT ACT AFARĂ DE CONCURSUL SOȚULUI LA FACEREA ACTULUI. — ART. 199 C. CIV.

AUTORIZAȚIUNE MARITALĂ EXPRESĂ. — CONȘIMȚIMĂNTUL ÎN CARE POATE FI DATĂ. — SPECIFICAREA AUTORIZAȚIEI. — ART. 206 C. CIVIL.

AUTORIZAȚIUNE MARITALĂ EXPRESĂ. — PROCURĂ GENERALĂ. — ART. 206 C. CIV.

CONFIRMAREA ACTELOR ANULABILE. — EXECUTARE VOLUNTARĂ. — ART. 1167 ȘI 190 C. CIV.

1. Potrivit art 199 c. civ. consimțământul soțului în ceea ce privește imputernicirea femeii de a instrăina averea sa chiar parafernala poate fi manifestat fie în mod expres, când este dat în scris anterior sau concomitent cu actul făcut de femeie, fie în mod tacit când rezultă din concursul soțului la actul făcut de femeie.

2. Concursul soțului la facerea actului este, potrivit art. 199 c. civ., unicul fapt considerat de legiutor ca neputând da loc la nici un echivoc și din care să se poată deduce autorizațiunea sa tacită, astfel că nici un alt fapt nu poate fi invocat ca implicând o autorizațiune tacită.

3. Autorizațiunea maritală expresă, dată în scris, pentru a fi valabilă, în afară de condițiunea de a fi prealabilă sau cel mult simultană în raport cu actul de îndeplinit, mai trebuie să fie și specială, deși această condițiune nu este expres enunțată de lege, fiindcă rezultă totuși cu evidență din dispozițiunile art. 206 c. civ., care în mod excepțional consideră valabile numai autorizările generale ce privesc simplele acte de administrație ale averei parafernale.

4. Autorizațiunea maritală cuprinsă într-o procură generală dată femeii de a contracta eventual o vânzare a bunului parafernă, atunci când și dacă dânsa va găsi nimerit să o facă, fără ca soțul să cunoască nici măcar condițiunile principale ale vânzării, pe care o autoriză, este lipsită de caracterul de specialitate pe care l pretinde legea pentru ca o atare autorizațiune să fie valabilă.

5. Executarea unui act anulabil pentru a implica o confirmare tacită, trebuie să fie voluntară, adică făcută în cunoștința vișului ce alterează obligațiunea și cu intențiunea de a l repara.

No. 122. — Admis în parte apelul făcut de către Maria Rusu, fostă Teodorescu, împotriva sentinței civile cu No. 81/1927 a Trib. Putna S. I în proces cu Sava S. Neagu.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Maria Rusu, fostă Teodorescu, împotriva sentinței civile cu No. 81/1927 a Tribunalului Putna, Secția I-a, prin care s'a respins ca nefundată acțiunea ce a intentat contra lui Sava S. Neagu pentru anularea unui contract de vânzare și de lăsarea în proprietatea și posesiunea numitei a jumătății sale din imobilul vândut.

Având în vedere desbaterile urmate și actele dela dosar.

Având în vedere că, în fapt, se stabilesc următoarele:

Soții Vasile și Maria Teodorescu (născută Rusu) posedau în indiviziune în comuna Diocheți, jud. Putna, la punctul numit Dealul Ghirceria, un teren plantat cu vie, pe care-l aveau cumpărat cu actul autentificat de Tribunalul Putna, Secția I-a, sub No. 88/912 dela Andone Arhire, care la rândul său îl cumpărase dela N. D. Moroianu cu actul autentificat de același Tribunal sub No. 1720/911.

La 14 Martie 1921, cu actul autentificat de Tribunalul Putna, Secția I-a, sub No. 612/921, Maria Teodorescu, atât în numele său personal cât și în calitate de mandatară a soțului ei Vasile Teodorescu, împuternicită cu procura autentificată de Notarul Public Procopie V. Chenchell, din Chișinău sub No. 553/920, vinde arătatul teren lui Sava Șerban Neagu.

La 28 Ianuarie 1924 se desface căsătoria dintre soții Vasile și Maria Teodorescu, iar la 13 Noembrie 1924, Maria Rusu, fostă Teodorescu, intenționează acțiunea de față, prin care tinde la anularea jumătății sale indiviză din terenul vândut, obligându-se intimatul S. Neagu să-i delase proprietatea și posesiunea acelei jumătăți.

Având în vedere că, acțiunea se întemeiază, potrivit concluziunilor scrise și orale formulate în ultim loc, prin faptul că înstrăinarea s'a făcut fără autorizația soțului și pe dispozițiunile articolului 199, 1285 și 1900 Cod. Civ. care permit femeii să ceară în termen de 10 ani din ziua desfacerei căsătoriei, anularea înstrăinărilor averii sale parafernale făcută în timpul căsătoriei, fără autorizațiunea soțului.

Având în vedere că, se susține în prim loc de către intimat, că apelanta a făcut înstrăinarea atât cu consimțământul scris al soțului, dat prin procura mai sus menționată, autentificată de Notarul V. Chenchell, cât și cu consimțământul tacit, rezultând din cooperarea soțului la act, prin intermediul mandatariei sale, care era însăși soția.

Considerând că, art. 199 c. civ. prevede două moduri în care consimțământul soțului se poate manifesta: în mod expres, când este dat în scris, anterior sau concomitent cu actul făcut de femeie, și în mod tacit, când rezultă din concursul soțului la actul făcut de femeie.

Având în vedere că, după cum s'a arătat mai sus, Maria Teodorescu s'a prezentat singură înaintea Tribunalului Putna și a declarat că face vânzarea către S. Neagu, atât personal cât și în calitate de mandatară a soțului, lucrând în baza procurei autentificată de Notarul Chenchell.

Considerând că această procură, după cum rezultă din contextul ei, este generală; prin ea se conferă mandatariei dreptul „de a reprezenta pe mandant, atât înaintea autorităților administrative și judecătorești, cât și înaintea persoanelor particulare, de a face orice cereri în numele său, a intenționa acțiuni, a se desista dela ele, a administra dovezile, a primi acte judecătorești, a executa hotărâri, etc., etc. tot odată se autoriză Maria Teodorescu a închiria sau vinde partea mea și a d-neaei din via din Com. Diocheți... asemenea va avea dreptul de a primi banii atât partea cuvenită mie cât și d-neaei, sumă rezultată din închirierea sau din vânzarea viei mai sus menționată“.

Considerând că, autorizațiunea așa numită expresă, dată în scris pentru a fi valabilă, în afară de condițiunea deja menționată, de a fi prealabilă sau cel mult simultană, în raport cu actul de îndeplinit se mai cere să fie și specială; că deși această condițiune nu este expres enunțată de lege, totuși ea rezultă ca evidență din dispozițiune art. 206 Cod. civ. care în mod excepțional consideră valabile numai autorizațiunile generale ce privesc simplele acte e administrație ale averii parafernale.

Considerând că autorizațiunea cuprinsă într-o procură generală de a contracta eventual o vânzare a bunului parafernă atunci și dacă femeia va socoti nimerit a o face, fără ca soțul să cunoască nici măcar condițiunile principale ale vânzării, pe care o autoriză, este fără îndoială lipsită de caracterul de specialitate ce rezultă din lege, că trebuie să întrunească o atare autorizațiune spre a fi valabilă.

Că, în aceste condițiuni, autorizațiunea scrisă a soțului, de care s'a prevalat Maria Teodorescu la facerea actului, nefiind valabilă, rămâne de examinat dacă, după cum susține intimatul, se dovedește a fi avut consimțământul lui tacit.

Considerând că, despre un concurs a lui Vasile Teodorescu la actul de vânzare făcut de soția sa, nici vorbă nu poate fi, un atare concurs presupunând intervențiunea personală a soțului, la alcătuirea actului, adică actul să fi fost făcut în prezența și cu participarea soțului personal la confecționarea lui; or, în speță, după cum s'a arătat, Maria Teodorescu a făcut actul în lipsa soțului ei.

Considerând că, concursul soțului la facerea actului, în condițiunile arătate, este potrivit art. 199 Cod. civ. unicul fapt considerat de legiuitor ca neputând da loc nici unui echivoc, din care admite a i se induce o autorizațiune tacită; nici un alt fapt nu poate fi invocat ca implicând autorizația soțului.

Că, prin urmare, împrejurarea că V. Teodorescu a fost reprezentat la facerea actului prin soția sa, ca mandatară, în puterea procurei despre care s'a vorbit mai sus, este lipsită de orice importanță și nu poate influența întru nimic soluțiunea de dat chestiunii în discuțiune.

Considerând că rezultă din toate acestea că vânzarea către S. Neagu a fost contractată de apelantă fără autorizațiunea valabilă a soțului ei și ca atare este lovită de nulitate.

Considerând că, se susține de către intimat în al doilea loc, că această nulitate ar fi fost acoperită prin confirmarea tacită, atât a lui V. Teodorescu cât și a soției sale, rezultând din următoarele acte, care, după părerea intimatului, constituiesc o executare voluntară a vânzării supusă anulării și implică, prin urmare, o renunțare la acțiunea în anulare.

Terenul vândut fiind grevat de sarcini a fost urmărit și scos în vânzare de către creditorul D. Neagu în calitate de cesionar al creanței casei în lichidare N. D. Moroianu, reprezentată prin S. Cobilovici și H. Crăciunescu.

La termenul de 25 Maiu 1921, adică posterior actului de vânzare, Maria Teodorescu s'a prezentat atât personal cât și ca mandatară a soțului ei, împuternicită cu procura autentificată de notarul public M. Gross din Chișinău sub No. 7448 din 13 Aprilie 1921, ambii fiind creditori privilegiați pentru restul

vânzării de lei 40.500 și a cerut adjudecarea provizorie asupra cumărătorului D. Neagu care a oferit prețul cel mai mare.

Prin această procură, V. Teodorescu împuternicește pe soția sa să-l reprezinte în instanța de urmărire, să-i susțină drepturile de creditor privilegiat rezultând din actul de vânzare către S. Neagu, să încaseze atât partea din preț ce i se cuvine lui cât și partea cuvenită soției și să radieze privilegiul menționându-se că „va semna în numele meu orice acte care va fi nevoie de semnătura mea pentru completarea capacității materiale și în care va avea nevoie de autorizația mea“.

Prin aceste fapte, susține intimatul, atât soțul cât și soția au confirmat vânzarea, în cât Maria Rusu nu mai poate cere azi anularea ei.

Deosebit de toate acestea, Maria Rusu, după desfacerea căsătoriei, a primit dela cumpărătorul Sava Neagu, lei una mie asupra restului datorat din prețul vânzării, confirmând astfel încă odată vânzarea.

Considerând că este fără interes de a examina și discuta dacă toate aceste fapte invocate de intimat, constituiesc în adevăr din partea ambilor soți acte de executare a contractului de vânzare, de oare ce chiar dacă ar fi așa, totuși executarea unui act anulabil pentru a implica o confirmare tacită, trebuie să fie voluntară, adică făcută în cunoștința vițliului ce infectează obligațiunea și cu intențiunea de a-l repara.

Considerând însă că, de nicăeri nu rezultă și cu nimic nu s'a dovedit că, fie V. Teodorescu, în momentul când a dat procura mai sus menționată autentificat, de Notarul M. Gross, fie Maria Teodorescu când s'a prezentat înaintea Tribunalului Putna, atât pe baza acestei procuri cât și ca creditoare privilegiată pe baza actului de vânzare și a cerut adjudecarea bunului urmărit, sau când, după despărțenie, a primit lei 1000 din prețul vânzării, au avut în mod cert cunoștință de vițliul de care era atins actul de vânzare, intențiunea de a-l repara, pentru că această intențiune constituie tocmai esența confirmării.

Că, din acest punct de vedere, este neîntemeiată susținerea intimatului, că ar exista în cauză o confirmare valabilă din partea apelantei Maria Rusu.

Că, față de cele expuse, acțiunea în anulare făcută de Maria Rusu și deci apelul ei, găsindu-se întemeiate, câtă a fi admise, a se anula vânzarea jumătății indivize aparținând apelantei din terenul vândut, recunoscându-i dreptul de proprietate și posesiune asupra acelei jumătăți indivize.

Pentru aceste motive, redactate de d. Prim Președinte Eugen Bonache, admite în parte apelul.

Semnați: *Eugen Bonache, I. Pârvulescu, V. Stamate.*

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA S. I

Audiența dela 18 Martie 1927

Președinția D-lui C. M. Mihăilescu, Prim-Președinte.

Maria P. Rusu cu S. Neagu

AUTORIZAȚIA MARITALĂ.—MODUL ÎN CARE POATE FI DATĂ.—DIN CE ÎMPREJURĂRI POATE REZULTA AUTORIZAȚIA TACITĂ.—ART. 199 ȘI 206 C. CIVILĂ

AUTORIZAȚIA MARITALĂ.—LIPSA EI LA CONFECTIONAREA ACTULUI DE ÎNSTRĂINARE.—NULITATE.—ACOPERIREA EI PRIN CONFIRMARE POSTERIOARĂ.—ART. 199, 207. 1167 ȘI 1900 C. CIV.

1. Autorizația maritală necesară femeii căsătorite pentru a putea instrăina averea sa, fie chiar parafernala, poate fi dată potrivit art. 199 c. civ. sau în scris sau în mod tacit prin concursul soțului la facerea actului, care poate rezulta și din faptul că soțul printr'o procură anterioară autoriză pe soția sa să instrăineze acea avere.

2. Un act de vânzare făcut de soție fără autorizația maritală cerută de art 190 c. civ. numai poate fi anulat, dacă posterior confecționării acelu act, în timpul căsătoriei, femeia având autorizația soțului, a cerut executarea lui, confirmându-l prin aceasta, sau dacă după desfacerea căsătoriei ea a procedat voluntar la executarea acelu act.

No. 81. — Respinsă ca nefundată acțiunea intentată de Maria P. Rusu, fostă Teodorescu, în proces cu Sava S. Neagu.

S'au ascultat D-nii avocați I. D. Neagu pentru reclamantă și G. Miciora pentru pârât.

Tribunalul,

Asupra acțiunei intentată cu petițiunea înreg. la No. 6149 din 13 Noembrie 1924 de d-na Maria P. Rusu, fostă V. Teodorescu, domiciliată în Cernăuți, Str. I. C. Brătianu 18, contra lui Sava S. Neagu proprietar din Focșani Str. Sft. Spiridon No. 3, și prin care se cere anularea actului de vânzare autentificat de Trib. Putna S. I-a la No. 612 din 14 Martie 1921 intervenit între reclamantă atât în calitate personală cât și ca mandatară a soțului ei și pârâtul Sava S. Neagu, pentru următoarele motive:

1) Că la confecționarea actului pârâtul a întrebuințat manopere dolosive fără de care reclamanta nu ar fi contractat și

2) Că actul a fost făcut cu insuficientă capacitate și calitate din partea reclamantei, cerând pe deoparte anularea acestui act și, în consecință, pârâtul să fie obligat a delăsa în proprietatea reclamantei partea sa din imobilul care constă dintr'o vie situată în comuna Diocheți, dealul Chiceria, pe care a posedat-o în indiviziune cu soțul său V. Teodorescu în baza actului transeris de Trib. Putna la No. 88 din 1912 și între vecinătățile din acest act cum și din actul premergător No. 1720 din 1911.

Având în vedere susținerile părților prin oficiul d-lor avocați respectivi cum și actele ce formează dosarul cauzei.

Având în vedere că din toate acestea se constată în fapt următoarele:

Prin ordonanța prezidențială No. 1015 din 9 Februarie 1916 consecințe petițiunei reclamantei înreg. la No. 3411 din 6 Februarie 1911, și prin care aceasta cerea conf. ort. 626 pr. civ. autorizația judecătorească pentru mai multe acte întru cât soțul său este dispărut, d-na Maria V. Teodorescu este autorizată între altele să facă și orice fel de tranzacțiuni sau vindere-cumpărare sau arendare cu avutul său parafernala, fie mobile, fie imobile, cu orice preț va găsi, servindu-se de această autorizațiune oridecâteori va trebui să aibă consimțământul soțului

său. În baza acestei ordonanțe cum și în baza procurii autentificată de notarul public P. V. Chenchele din Tighina la No. 353 din 12 Martie 1920 prin care V. Teodorescu soțul reclamantei autoriză pe soția sa între altele ca pentru sine și în numele lui să aibă dreptul a închiria sau vinde partea sa și a soției sale de vie din comuna Diocheți, dealul Chiceria, jud. Putna, care proprietate o avea cumpărată în comun dela Andone Arhire din Focșani, având dreptul de a primi banii, atât partea cuvenită lui cât și soției sale, rezultate din închiriere sau din vânzarea viei mai sus menționată, reclamanta vinde părătului Sava Șerban Neagu după cum se constată din actul de vânzare autentic de Trib. Putna la No. 61 și transcris de grefa aceluiaș Tribunal sub No. 985 din 14 Martie 1921, tot locul cu vie paragină ce ambii soți posedau în comuna Diocheți zis dealul Chicerei, în baza actului transcris de Trib. Putna la No. 88 din 1912 în limitele și între vecinătățile prevăzute în acel act, cum și în actul premergător No. 1720 din 1911, cu preț de 50.000 lei, din care la facerea actului s'a primit suma de 10.000 lei, iar restul de 40.000 lei uruând a se plăti în două rate egale, la 14 Martie 1922 și 14 Martie 1923, iar imobilul trecând cu toate sarcinile hipotecare în plina proprietate a d-lui Sava S. Neagu.

Cum încă din 1915 întreg acest imobil de 15 ha. 1876 arii fusese scos în vânzare, urmărirea lui a fost în urmă continuată de d. Dimitrie S. Neagu, avocat din Focșani, după cum se constată din afiptele de publicație No. 4861 din 12 Aprilie 1921 dos. No. 1374/915, cu termen de vânzare la 25 Mai 1921, pentru îndestularea d-sale, în calitate de cesionar al drepturilor casei în lichidare H. D. Moroianu, reprezentată prin d-nii S. Cobilovici și H. Crăciunea din București, cu actul de cesiune autentificat de Trib. Putna S. I-a la No. 892/921, de suma de lei 23.457 bani rest din preț și cu titlu de rate întârziate, asupra căror sumi, vânzătorul își rezervase privilegiul prevăzut de art. 1737 și 1740 c. civ. plus procente de 6% pe an dela exigibilitatea primei rate întârziate 7 Noembrie 1912 până la achitare, osebitt cele de urmărire, ce avea a lua dela Sava S. Neagu, proprietar din Focșani, în locul soților Maria și Vasile Teodorescu, vânzătorii ai imobilului urmărit cu actul de vânzare autentificat de Trib. Putna la No. 612/921, urmărire începută pe baza actelor de vânzare autentificate de Trib. Putna S. I-a la No. 1720/911 și No. 88/912, transcrise la No. 4318/911 și 2000/912, investite cu formula executorie la No. 142/915.

Cum în lista de sarcini făcută de d. grefier al Trib. Putna S. I, conform art. 305 pr. civ. se găsea trecut la punctul 5, după cum se constată din sus zisul afipt de publicație și soții Maria și V. Teodorescu cu suma de 40.000 lei, ce avea a lua în baza actului de vânzare transcris la No. 985/921, Vasile Teodorescu dă procură specială legalizată de notarul public M. Grosu din Kișinău sub No. 7448 din 13 Aprilie 1921 soției sale Maria V. Teodorescu, autorizând-o ca în numele său, să se prezinte la Trib. Putna S. I-a la termenul de 25 Mai 1921 și cele ce se vor fixa ulterior susținând în dosarul de urmărire No. 137/915 drepturile sale de creditor privilegiat, ce le avea prin actul autentificat de Trib.

Putna S. I-a la No. 612 și transcris sub No. 985 din 14 Martie 1921.

În aceeaș procură se mai înserează între drepturile ce se dă mandatului și următoarele: „Va semna în numele meu (a mandatului) și orice acte în cari va fi nevoie de semnătura mea pentru complectarea capacității maritale și în care va avea nevoie de autorizația mea“.

„O autoriz asemenea să facă orice formalitate sau acte pentru realizarea tuturor drepturilor ce personal le are în această urmărire, fără a mai avea nevoie de altă procură specială“.

„De asemenea va primi atât pentru mine personal cât și pentru d-sa, orice sume s'ar cuveni la distribuția prețului“.

„Va putea face și orice fel de transacțiuni pentru obținerea restului de preț, ridicând fără nici o altă formalitate privilegiile prevăzute în actul enunțat mai sus“.

În ziua vânzării silite adică la 25 Mai 1921 după cum se constată din jurnalul No. 2712 a Trib. Putna S. I-a, s'a prezentat creditorul D. S. Neagu, debitorul Sava S. Neagu și creditorii Maria V. Teodorescu, adică reclamanta cum și V. Teodorescu prin soțiasa Maria Teodorescu cu procura de mai sus și la a treia strigare, prețul cel mai mare de 52.000 lei fiind oferit de creditorul urmăritor D. S. Neagu, creditorii, deci și reclamanta, în calitățile de mai sus, au cerut să se pronunțe adjucecația provizorie asupra d-lui D. S. Neagu, care a oferit cel mai mare preț.

Având în vedere, pe deoparte, că reclamanta prin oficiul d-lui avocat Ion Neagu, a declarat în ședința dela 11 Ianuarie 1926, după cum se constată din jurnalul acelei ședințe, că înțelege a susține acțiunea, numai pe motivul că reclamanta Maria Rusu nu a avut capacitatea legală și calitatea de a contracta și după care declarațiune Tribunalul a luat act, iar pe de altă parte, atât reclamanta cât și părătul, recunoscând în ședința de astăzi că auorizațiunea judecătorească dată reclamantei prin ordonanța No. 1015 din 9 Februarie 1916 nu-și mai poate produce nici un efect, de îndată ce soțul absent sau presupus absent a revenit, rezultă că singura chestiune ce se pune în discuție și asupra căreia Tribunalul urmează a se pronunța, este a vedea dacă reclamanta Maria Rusu, fostă V. Teodorescu a avut potrivit dispozițiilor art. 192 cod. civ., vreun fel de autorizație maritală — expresă sau tacită —, în momentul când a consimțit la facerea actului de vânzare, autentificat de Tribunalul Jud. Putna la No. 612 și transcris de grefa aceluiaș Tribunal sub No. 986 din 14 Martie 1921, pentru a se stabili apoi, dacă acest act a cărui anulare se cere, este ori nu valid, sau dacă reclamanta nu a avut nici un fel de autorizație maritală atunci când a contractat, în care caz urmează a se stabili, la ce fel de nulitate — relativă sau absolută — dă loc lipsa unei atare autorizațiuni și dacă, în urmă, sus zisul act a putut fi confirmat și ratificat în mod valabil de reclamantă.

Având în vedere că legiuitorul edictând dispozițiunile art. 102 c. civ. și punând principiul că femeia având chiar parafernă, nu poate da, înstrăina sau ipoteca, nu poate dobândi avere cu titlul oneros sau

gratuit fără concursul bărbatului la facerea actului, sau prin deosebit consimțământ în scris nu a înțeles a declara pe femeia căsătorită incapabilă din cauza slăbiciunii sexului ei — propter fragilitatem sexus —, ci pentru a nu atinge autoritatea maritală a soțului, ca unul ce este considerat capul asociațiunii conjugale, și pentru a ocroti mai bine interesele comune ale familiei și drepturile copiilor, fapt pentru care această incapacitate a ei încetează odată cu desfacerea căsătoriei. Deci pentru orice act soțul trebuie a complecta capacitatea femeii printr-o autorizațiune din partea sa, fie manifestată în mod expres: când este dată printr'un act autentic sau sub semnătură privată, fie chiar tacită, adică când din împrejurări se poate deduce că soțul aprobă actul făcut de soția sa; însuși textul art. 199 c. civ., definind această autorizație tacită: concursul bărbatului la facerea actului.

Având în vedere că, în speță, din examinarea actului de vânzare vorbit mai sus, rezultă că vânzarea a fost făcută de reclamantă atât în calitate personală, lucrând cu autorizația Tribunalului Putna S. I-a dată cu ordonanța No. 1015 din 9 Februarie 1916, cât și în calitate de mandatară a soțului și Vasile Teodorescu în baza procurii legalizată la No. 353 din 1920 de notarul public P. V. Ghenchele din Tighina, ori din termenii în care este concepută această procură rezultă că soțul reclamantei împuternicind pe soția sa ca pentru el și în numele lui să închirieze sau să vândă partea sa și a soției sale de vie din comuna Diochești zis dealul Chicerei, proprietate ce o aveau cumpărată în comun dela Andone Arțir, și putând primi banii atât pentru partea lui cât și pentru a soției sale, rezultați din închirierea sau vânzarea viei mai sus menționată, înseamnă că soțul V. Teodorescu a luat prin mandatară sa parte activă la acest act și independent de ordonanța de autorizare No. 1015, acest concurs al său la facerea actului ce-l interesa atât pe el cât și pe soția sa, nu poate fi pus la îndoială. Deci prin acest concurs, soțul a aprobat în mod tacit actul făcut de soția sa atât personal cât și ca mandatară a lui și implicit i-a dat în mod tacit autorizația sa maritală conform art. 199 c. civ., căci nu se poate concepe, ca pentru partea sa soțul V. Teodorescu să și fi dat un consimțământ valabil și concomitent cu acest consimțământ, să nu fi dat și autorizația sa maritală soției sale pentru perfectarea aceleiași vânzări referitoare la bunul asupra căruia ambii se găseau în stare de indiviziune.

Având în vedere că odată stabilit că soțul V. Teodorescu a dat reclamantei în mod tacit autorizația sa maritală, — rezultată din concursul său la facerea actului — urmează a vedea dacă această autorizație a fost specială conform art. 206 c. civ. pentru facerea aceluși act autenticat de Tribunalul Putna la No. 612/921.

Având în vedere că, ceace a înțeles legiuitorul prin specializarea autorizației, nu este altceva decât că, această autorizație să fie dată pentru anumite acte, sau pentru fiecare act în parte — și cum mandatul dat de soț soției sale, autenticat la No. 353 din 1920 de notarul public în baza căruia soțul a încheiat convenția de mai sus s'a precizat în mod definit de curtea de apel Galați prin decizia civilă No. 17 din 28 Ianuarie 1926 că este special, desigur

că din concursul soțului la facerea acestui act, rezultă că și autorizația maritală dată în mod tacit reclamantei nu putea fi decât tot specială, de oarece în primul rând cunoașterea din partea soțului a actului de vânzare ce urma a fi făcut de soția sa și pentru care trebuia a se da autorizație, era destul de evidentă, iar în al doilea rând pentru că soțul dând mandat soției sale a vinde averea lui, din concursul său la act în modul mai sus arătat, înseamnă că soțul a consimțit în mod tacit și pentru vânzarea averii soției sale, dându-i cuvenita autorizație specială, în mod tacit, pentru acea anume vânzare a averii ei cu care dânsul se găsea în indiviziune.

Că, așa fiind, rezultând în mod cert că autorizația maritală tacită dată de soț reclamantei la facerea actului de vânzare autenticat de Tribunalul Putna la No. 612/921 nefiind decât tot o autorizație specială dată în același mod, din aceste puncte de vedere actul de vânzare urmează a fi socotit valid, fiind încheiat conf. dispozițiilor art. 199 și 206 c. civ.

Având în vedere că, chiar dacă s'ar trece peste aceste considerațiuni expuse mai sus și s'ar susține că reclamanta nu a avut autorizația maritală și specială a soțului său dată în mod tacit, în momentul contractării, totuși sus zisul act de vânzare încă rămâne valabil spre a și produce efectele sale legale, pentru că posterior confecționării actului soția în timpul căsătoriei fiind autorizată de soțul său, a cerut executarea actului și în consecință confirmarea lui.

În baza acestei procuri, reclamanta în calitate de creditoare privilegiată a restului de preț de 40.000 lei din actul de vânzare a cărui anulare o cere, s'a prezentat în ziua vânzării la Tribunalul Putna S. I-a după cum se constată din procesul verbal No. 71 din 25 Mai 1921, cerând adjudecarea provizorie a imobilului din sus zisul act, asupra concurentului D. Neagu care la a treia strigare oferise prețul cel mai mare, ceea ce a și avut loc; ori, prin faptul că ambii soți au stăruit în instanța de executare, soția fiind special autorizată prin sus zisa procură, înseamnă că nu au făcut altceva decât să ceară în mod valabil executarea a însuși actului de vânzare încheiat de soție, consecința căreia era încasarea restului de preț cu privilegiu și deci implicit s'a confirmat în mod valabil și de soț și de soție cu autorizația acestuia în deplină cunoștință de cauză și obiect actul ce s'ar pretinde că a fost încheiat fără autorizația soțului și care din acest punct de vedere era vădit.

Că, așa fiind, astăzi reclamanta nu mai poate fi primită a cere anularea aceluși act de vânzare, de oarece pretinsa lipsă a autorizației maritale, neputând da loc decât la o nulitate relativă, conform art. 207 c. civ., viciul de care era lovit acest act, a fost acoperit în timpul căsătoriei prin conformarea atât a soțului cât și a soției cu autorizația acestuia, în modul mai sus arătat.

Că, deci, și din acest punct de vedere actul de vânzare este socotit valid, iar acțiunea intentată pentru anularea lui nefiind fondată câtă a fi respinsă ca atare.

Având în vedere că, în afară de toate aceste considerațiuni, totuși sus zisul act de vânzare este și rămâne încă valabil, și pentru că potrivit dispozi-

tiunilor art. 1167 și 1900 c. civ., el a fost confirmat tacit chiar de reclamantă după desfacerea căsătoriei.

Având în vedere că, reclamanta la interogatorul ce i s'a luat în ședința dela 11 Ianuarie 1926, a declarat că: după facerea actului de vânzare și după ce era despărțită de soțul său a fost de mai multe ori acasă la pârât, rugându-l să-i achite restul de preț, în total sau în parte, dar că a fost refuzată de vreo 3—4 ori și că numai odată i s'a dat 1000 lei pentru care a dat și chitanță.

Că, în asemenea împrejurări, reclamanta cerând și procedând în fapt la executarea voluntară a sus vorbitului act de vânzare prin aceea că a cerut în mai multe rânduri după desfacerea căsătoriei restul de preț și a primit chiar o parte din acel rest de preț, pentru care se luase privilegiul prevăzut de art. 1740 și urm. c. civ., a confirmat prin aceasta în mod tacit conform art. 1167 c. civ., zisul act de vânzare, căci dacă nu l-ar fi confirmat, nu putea să ceară pârâtului executarea lui, necum încasarea unei părți din restul de preț cu care s'a convenit vânzarea.

Că, oricât de mică ar fi fost suma primită din acel rest de preț, totuși aceasta învedrează în modul cel mai evident intenția și voința reclamantei de a confirma acel act de vânzare, într'un timp când nu mai avea nevoie de nici o autorizațiune, într'u cât se divorțase de soțul său și când în mod valabil a putut ratifica actul prin confirmarea tacită ce i-a dat, a-cesta în conformitate cu dispozițiunile art. 1167 și 1900 c. civ.

Pentru aceste considerațiuni, respinge.

Semnat: C. N. Mihăilescu.

JUDECĂTORIA HERȚA — DORHOI

Audiența dela 9 Maiu 1927

Președenția d-lui Traian R, Scriban, președinte

D. I Ursan cu D. Florescu

CONTESTAȚIE.—TERȚIU CONTESTATOR.—ULTIM ACT DE EXECUTARE

Un terțiu poate uza în baza efectului hotărârilor judecătorești și a convențiunilor, să conteste o executare și după îndeplinirea formelor prevăzute de art. 403 pr. civ.

Judecata,

Asupra contestației de față.

Văzând actele dela dosar și susținerile părților.

Având în vedere că, D. I. Ursan din Suharău, face contestație pe motiv că fără drept e urmărit de către D. Florescu, de oarece stăpânește pământul de mai mulți ani, în baza unei cărți de judecată a judecătorei Herța sub No. 354/1925.

Considerând că, conform art. 399 pr. civ. orice parte interesată poate contesta executarea ce se face contra sa, iar art. 400 pr. civ. obligă contestatorul să arate pe larg motivele depunând și actele în sprijinul pretențiunilor sale.

Considerând că, art. 403 pr. civ. închide celui interesat dreptul la contestație mediat ce instanța a redactat și semnat jurnalul care constată ultimul act de executare; că, prohibițiunea aceasta nu poate lovi decât pe părți, or reprezentanții lor, nu pe terții care au oricând dreptul să conteste o urmărire ce-i vatămă; pentru motivul că o executare nu se poate face decât numai contra aceluia căruiu îi poa-

te fi opusă o hotărâre, or de la care emană actul, în contra unui terțiu, adică a unui strein de operațiunea juridică, care investeste cu dreptul de urmărire pe creditor, o executare îndreptată asupra acestuia este incompatibilă cu ideia dreptății sociale, pentru că ar fi injust ca să deposedezi pe cel cu care n'ai contractat dar care posedă în condițiunile cerute de exercițiul acțiunei posesorii, determinându-l să intente acțiuni, să cheltuiască, pentru a-și revalorifica drepturile atinse prin executare.

Că, o hotărâre nu poate fi executată decât contra celui care s'a dat or contra succesorilor săi, iar un act cuprinzând o convențiune nu poate atinge pe terții, pentru că executarea presupune raporturi juridice, obligațiuni de predare pe care nu le poți pretinde dela cel cu care n'ai angajat nici acțiunea nici nu e parte contractantă.

Că, posesiunea terțiului exercitată în condițiunile legeri și apărată prin acțiunile posesorii, evident că nu poate fi tulburată prin o executare, într'u cât el e străin de raporturile pe care se bazează urmărirea judiciară.

Că, această normă juridică rezultă din principiile obligatorii ale efectelor convențiunilor, prevăzute în art. 1075 și urm. din codul civil, fără a se putea susține părerea că altfel s'ar face iluzorie și imposibilă orice executare, pentru că ideia de drept se opune categoric la atingerea celor străini de convențiune.

Că, însă, instanța trebuie, conform art. 400 pr. civ., să examineze motivele și actele depuse de terțul contestator, urmând a menține aparența de drept sau posesiunea protejată de lege, obligând intimatul în acest caz să urmeze calea dreptului comun, contra celui care se opune la urmărire.

Că, deci, art. 403 pr. civ. nu poate privi decât pe cel obligat să sufere o executare și, întrucât efectele convențiunilor nu pot fi întinse asupra terților, contestația de față, deși primită după semnarea ultimului act de executare, trebuie declarată admisibilă.

Pentru aceste motive, admite.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

FORȚA MAJORA. — Caz fortuit. — Faptul unui terțiu. — Automobil. — Accident.

Faptul unui terțiu nu investeste caracterul unui caz fortuit sau de forță majoră, care exclude orice responsabilitate, decât dacă nu a putut fi nici prevăzut, nici împiedicat în consecințele sale.

Prin urmare, nu poate fi criticată o decizie care declară pe șoferul unui automobil responsabil de accidentul întâmplat unei persoane transportată, fie în calitate de transportor, fie din faptul lucrului ce avea în pază, de a nu fi ținut seamă de împrejurarea că ruperea resortului care a cauzat accidentul era imputabilă relei stări a drumului, prin urmare faptului unui terțiu, din moment ce Curtea de apel declarând „că reaua stare a drumului, cauza probabilă a accidentului, nu poate fi considerată ca un caz fortuit, șoferul care cunoștea starea drumului fiind dator să ia precauțiunile necesare și să reguleze viteza în consecință”, această declarație, care exclude scuza trasă din cazul fortuit, justifică legalmente deciziunea atacată.

Cas. fr. 2 Martie 1927.

Rec. général Sirey, 6, 1927